

Annie Darling

Een nieuwe look

Het vintageboetiekje in Primrose Hill – deel 1

1

Sophy Stevens had een rottag.

Sterker nog. Ze had een rotweek.

Maak daar maar een rotmaand van.

Misschien zelfs wel een rotjaar. Misschien was ze gewoon op een verkeerd moment geboren. Een moment dat er geen enkele planeet in het universum in één lijn lag met andere planeten, Mercurius achteruitging en het vollemaan was.

Dat zou aardig wat verklaren.

Maar op dit moment kon ze slechts één rottag tegelijk verdragen en deze specifieke donderdag kon ze redelijk tot middelmatig noemen.

De februarihemel was strakblauw toen Sophy metrostation Chalk Farm uit liep. Geen wolkje aan de lucht, wat haar vreemd aandeed nu ze zich zo somber voelde.

Het was eigenlijk te koud om ijs te eten en Sophy zou veel liever een groot glas witte wijn drinken, maar ze sprak al jaren met Johnno af bij Marine Ices. Die traditie stamde nog uit de tijd dat de ijssalon op zijn oorspronkelijke plek stond, recht tegenover het metrostation. Marine Ices werd gerund door een Italiaanse familie en was een echt begrip in Londen geworden, één waarvan Sophy hoopte dat die nooit zou verdwijnen, want als zij haar galgenmaal zou moeten kiezen, dan zou dat een grote kom van hun hazelnootijs zijn.

Het was ook een traditie dat ze nooit zeker wist of Johnno wel of niet zou komen opdagen. Sophy pakte haar telefoon uit haar tas om te kijken of ze soms een verontschuldiging berichtje vol met emoji's had gekregen. Al kreeg ze soms niet eens een berichtje als hij het liet afweten. Dagenlang niet.

Voor alle zekerheid, ook al wist ze diep vanbinnen beter, stuurde Sophy hem een berichtje.

Ben er over vijf minuten.

Maar toen Sophy binnen drie minuten bij de ijssalon aankwam, zag ze tot haar verbazing dat Johnno daar al op haar zat te wachten achter een enorme sorbet met twee lepels, omdat ze in zijn hoofd dat meisje van acht bleef.

‘Meissie! Ik zweer het, je wordt elke dag mooier,’ begroette hij haar, met zijn zware Australische accent dat zelfs na dertig jaar in Londen nog steeds niet minder was geworden.

‘Ik heb een enorme puist op mijn kin,’ zei Sophy, terwijl Johnno opstond om haar te omhelzen. Hij was niet veel groter dan Sophy en zij was maar één meter vijfenzestig op haar sokken. Maar wat Johnno te kort had aan lengte, compenseerde hij met zijn onvervalste charisma.

En dat had niet alleen te maken met zijn roze-met-witte cowboy-shirt dat hij in zijn leren broek had gestopt, of zijn kortgeknipte haar in dezelfde kleur neonroze als zijn shirt; het was zijn persoonlijkheid.

Johnno was een echte charmeur. Hij kon een glimlach op het gezicht van de meest stugge, gereserveerde mensen toveren (iets wat erg handig was als je een parkeerwachter trof). Hij kon een kamer in komen lopen en binnen vijf minuten iedereen beste vriend zijn. Johnno was een gelukzoeker. Een echte vrijbouter. Een sjacheraar. Een cowboy. Een gladde jongen. Een foute jongen. Of, zoals Sophy’s moeder het voorzichtig had gebracht aan de zesjarige Sophy toen ze op een zaterdagmiddag tevergeefs een uur op Johnno hadden gewacht bij Marine Ices: ‘Ik weet dat hij soms echt een superleuke vader is, maar je moet maar niet te veel van hem verwachten, Soph.’

En dat had Sophy door schade en schande geleerd. Ook al kon ze zich niet eens meer herinneren dat ze ooit met zijn drieën een gezin hadden gevormd, want Johnno had hen verlaten, of beter gezegd, Caroline had hem samen met zijn spullen op straat gegooid toen Sophy nog een baby was.

Sophy was tien toen Caroline trouwde (Johnno had beloofd met haar te trouwen toen ze net zwanger was, maar daar was het nooit van gekomen) en ze had Mike altijd beschouwd als haar echte vader.

Een vader die naar ouderavonden en schoolmusicals kwam en haar door heel Noord-Londen chauffeerde naar dansles en danswedstrijden, logeerpartijtjes en naar het winkelcentrum Brent Cross als ze daar met vriendinnen had afgesproken.

Maar biologisch gezien, was Johnno nog altijd haar vader. Hij was dan misschien een wat afwezige, onbetrouwbare verschijning in het leven van Sophy, maar als ze elkaar zagen, gaf hij haar vaak bruikbare adviezen. ('Vertrouw nooit een vent die weinig fooi geeft.' 'Mensen die je pas na middernacht ontmoet, hebben niet veel goeds in de zin.' 'Zorg dat je altijd een reservebroek en een tientje bij je hebt.') En als Sophy iemand nodig had om voor haar op te komen, was hij ook best geschikt. Zoals die keer dat ze als bedieningsmedewerker in een Frans restaurant in Soho werkte en haar baas zijn hand onder haar rok had gestoken en haar daarna had ontslagen omdat ze daar niet van gediend was. Johnno was langsgelopen, had haar ex-baas (die zeker een kop groter was dan hij) met een onverbiddelijke blik klemgezet en daarna gedreigd elk bot in zijn lichaam te breken en al zijn organen eruit te trekken om die als feestmaal aan de duiven op Leicester Square te voeren. Zelfs Sophy had hem geloofd. Haar wellustige ex-baas had driehonderd pond uit de kassa gehaald, aan Sophy gegeven en haar om vergeving gesmeekt.

Je moest Johnno nemen zoals hij was, dus Sophy ging zitten, pakte haar lepel en vroeg hoe het met hem ging.

'Ik mag niet klagen, Soph,' zei Johnno, want hij was geen klager en had een hekel aan zeurpieten. Vooral zeurende Engelsmannen. 'Het zonnetje schijnt, de vogels fluiten, ik ben ijs aan het eten met mijn mooie dochter, wat kan een man zich nog meer wensen?'

'Ja, dat is ook zo.' Sophy nam nog een hap ijs en zat te dubben hoe ze haar nieuws het beste kon inleiden. 'Mis je Australië nou nooit? Je bent daar in geen eeuwen meer geweest.'

Johnno hield zijn vingertoppen tegen elkaar, waardoor Sophy de woorden *love* en *hate* kon zien die op zijn knokkels getatoeëerd waren. Johnno's levensmotto was dat je beter spijt kon hebben van iets wat je wel had gedaan, dan van iets wat je niet had gedaan, maar hij had Sophy weleens verteld dat het enige waar hij echt spijt van had, was dat hij het woord *hate* op zijn lichaam had laten tatoeëren.

‘Ik ben teruggegaan toen mam zestig werd,’ dacht hij terug. ‘Dat was wat? Een paar jaar geleden?’

‘Ze wordt dit jaar drieënzeventig,’ zei Sophy zacht.

‘Echt? Verdraaid.’ Johnno’s vaalblauwe ogen werden groot van ongeloof. ‘Oké, dus je hebt geregeld contact dan, met je grootouders? Ik weet dat je andere grootouders me het liefst een pak rammel zouden geven.’

Ze wilden hem niet letterlijk een pak rammel geven, maar het was inderdaad zo dat Carolines ouders geen goed woord voor Johnno overhadden en zijn eigen ouders, Bob en Jean, zuchtten slechts wanneer zijn naam ter sprake kwam als Sophy met ze videobelde.

‘Ik spreek ze af en toe,’ legde ze uit. ‘Nou ja, zo eens per maand. Soms twee keer per maand.’

‘Ja, waarom ook niet? Ik moet ze weer eens bellen,’ zei Johnno vaag, wat betekende dat het waarschijnlijk nog wel een keer in zijn gedachten zou opkomen, maar het was nooit zeker of hij het ook daadwerkelijk zou doen.

‘Eigenlijk zal ik ze binnenkort veel vaker spreken,’ zei Sophy, want dit was de perfecte inleiding voor haar nieuws. Ze glimlachte opgewekt naar Johnno, die haar onaangedaan aanstaarde (nog één van zijn levensmotto’s: ‘vertrouw nooit iemand die zijn tanden bloot lacht’). ‘Want weet je, ik heb besloten, het is maar goed dat je zit, ik heb besloten dat... ik ga...’

‘Voor de dag ermee, Soph. We worden er allebei niet jonger op.’

Sophy legde haar lepel neer zodat ze haar handen kon samenvouwen. ‘Ik ga emigreren. Naar Australië.’

‘Wát zeg je nou?’ Johnno was meestal zo relaxed dat het een wonder was dat hij niet omviel, maar nu sloeg hij steil achterover in zijn stoel, met zijn gezicht richting de hemel, waardoor Sophy één verschrikkelijk moment vreesde dat hij een beroerte had.

‘Ben je nou helemaal gek geworden?’

Nee, geen beroerte. Hij was haar nieuws aan het verwerken.

‘Ik heb me nooit verdiept in de Australische kant van mijn stamboom...’

‘Dat is omdat de Australische kant van je stamboom een afgelegen schapenfokkerij in een of andere uithoek is.’

‘Het is heel dicht bij de kust en opa zegt dat ik zijn pickup kan lenen wanneer ik dat maar wil.’

‘Dus je gaat bij hen wonen?’

‘In eerste instantie. Eind augustus is hun gouden bruiloft, dat zou jij moeten weten want het zijn jouw ou...’

‘Kun je autorijden dan?’

‘Technisch gezien wel. Mike en mam hebben me voor mijn achttiende verjaardag rijlessen gegeven en ik heb mijn rijexamen de vierde keer gehaald, maar ja, wie rijdt er nou auto in Londen? Ik bedoel, je kunt nergens parkeren en het is superduur en...’

‘Je dwaalt af, schat,’ zei Johnno, terwijl hij vooroverleunde en naar Sophy keek alsof hij haar voor het eerst zag. ‘Wat zegt je moeder hiervan?’

‘Ze raakt al een beetje aan het idee gewend.’ Sophy besloot om Carolines reactie te verbloemen, haar moeder had vooral erg hard geschreeuwd: ‘Ben je nu helemaal gek geworden?’

‘Ik weet dat het lijkt alsof het allemaal uit de lucht komt vallen, maar dat is niet zo. Niet echt. Ik heb dit gewoon nodig. Ik ben al heel lang toe aan verandering. Ik had alleen net dat laatste zetje nodig...’

Haar stem ging op en neer als de was aan de lijn op een windrige dag en ze kon voelen dat de tranen over haar gezicht begonnen te stromen en in het halfgesmolten ijs druppelden.

‘Wat gaf je dat laatste zetje, meissie?’ vroeg Johnno. Sophy wist dat Johnno niet van jankerds hield en dat hun relatie eigenlijk, hoe het nu was, alleen oppervlakkig was. Ze gingen allebei niet te diep. Daarom was ze van plan geweest om haar nieuws positief te brengen; maar nu was ze aan het huilen en kwam alles eruit.

‘Ik ben mijn baan kwijt,’ kreeg ze met moeite over haar lippen. ‘En niemand heeft ook maar iets tegen me gezegd. Ik kwam aan bij mijn werk, net zoals altijd de afgelopen tien jaar en de winkel was dichtgespijkerd en er hing een briefje op de deur van de curator dat het bedrijf failliet was verklaard. Dus geen ontslagvergoeding; sterker nog, ik moet zelfs mijn loon van december en al mijn overuren van de kerstperiode nog krijgen. Daar kan ik waarschijnlijk wel naar fluiten.’

‘Soph, lieverd, ik kan je wel geld geven...’

‘Nee, dat hoeft niet,’ protesteerde Sophy. ‘Ik kan ander werk zoeken. Ik heb tien jaar ervaring in de retail. Ik ben een voorbeeldige werknemer geweest. Alleen krijg ik nu niet eens contact met de regiomanager via LinkedIn voor een referentie.’

‘Als ze je geen referentie geven, nou dan...’ gromde Johnno, maar dit zou hij niet op kunnen lossen door naar het hoofdkantoor van Belle Girl te gaan en met geweld te dreigen, want dat was gesloten.

En dit was nog niet eens het ergste. ‘En toen kwam ik thuis, helemaal in de put en toen ik het aan Egan vertelde, troostte hij me niet eens. Hij vroeg alleen maar hoe ik nu de huur zou betalen.’